

WODA

MaliGrad

EKO KATA-STROFA

PRIPOVJEDAČ: Dobrodošli u maše more.
 KLAUDIJA: Bok Poko, ljudavče.
 POKO: Naravno da sam ljudav, kao i svi morski krastavci, i ponosim se time.
 KLAUDIJA: Sva sreća da nemaš osam krakova, kao mi hobotnice, jer bi bio osam puta ljudaviji nego što jesi.
Prođe ribica Lina
 POKO: Tko je ovo? Uopće nije ljudava.
 KLAUDIJA: Nije ljudava, ali je skliska. To je moja prijateljica ribica Lina. Lina!
 LINA: Bok Klaudija!
 KLAUDIJA: Dođi da te upoznam sa nekim.
 FLOKI: Jel možda samnom?
 POKO: A tko si ti?
 FLOKI: Ja sam morski pas.
 KLAUDIJA: Kakvo ti je to ime?
 FLOKI: To mi nije ime nego titula.
 KLAUDIJA: A koje ti je ime?
 FLOKI: Korisničko ime mi je Floki.
 KLAUDIJA I POKO: Nemoj nas pojesti!!
 FLOKI: Ti ljudavi ne brini, a ni ti - sit sam.
 MORŽ: Bok veselo društvanje.
 ČEKIĆ: A ko si sad pa ti?

MORŽ: Ja sam morž i zovite me Žorž. A ti si sigurno čekić.
 ČEKIĆ: Ne, ti si.
 LINA: Ajmo se poigrat.
 ČEKIĆ: Super, i ja bih se igrao.
 PRIPOVJEDAČ: A onda se pojавio netko neobičan.
 ROKO: Vau, more vam je baš čisto, čišće nego rijeka.
 ČEKIĆ: A ko si ti?
 ROKO: Ja sam vidra Roko.
 KLAUDIJA: Pa vidre žive u rijeci.
 LINA: Šta radiš u moru?
 ROKO: Rijeka nam je puna smeća, a vaše more je čisto pa bi ja bio morska vidra.
 KLAUDIJA: Što je to smeće?
 ROKO: Stvari koje više nikome ne trebaju.
 POKO: Pa kome to više ne treba?
 ROKO: Pa ljudima.
 PRIPOVJEDAČ: To su vam neke neobične životinje. Nisu ni ribe, ni mekušci, ni školjke. A sigurno nisu ni biseri ili koralji. Žive iznad nas i počeli su se ponašati kao da nas nimalo ne vole. Uostalom pogledajte sami.

MATO: Ajme, uboa sam se.
 MATE: Pa kad si smotan.
 MATO: Mater ti je smotana.
 MATE: A tebi čaća.
 MATO: Šuti i karpi mrižu.
Dolazi psić Čarli
 PETAR: Imoš smišnega pasića.
 MATE: Pa na gazdu je.

Psić se pokaka
 FILIP: Jel na gazdu i kaka okolo?
 MATE: Joj Čarli, opet, stvarno. Jel ima neko kesicu?
 LOVRE: Imon Mote, vase son dvi za ribu, ali jedna će mi bit dosta.
 DENIS: Imoš prov barba Lovre.
 MATE: Fola. Boje da sam si dobavi papigu.
 Gdje je kanta?
Baci vrećicu u more
 PETAR: Noša si dobru kantu.
 FILIP: Nojeću!
Smiju se
 LOVRE: Evo našeg kapetana Šengota.
 DENIS: I Mengota.
 ŠENGO: Ajmo, ukrojte se.
 ČARLI: Vau.
 ŠENGO: I ti Čarli.
Matotu zazvoni mobitel
 MATO: Ej halo brate, ajde barzo rec, baš se ukarcojemo.
 ŠENGO: Ajde požuri Mato, nimamo cili don.
 MATO: Boli me briga ča češ ti doručkovati. I smeće!
Baci mobitel u more
 MENG: Ispo ti je mobitel.
 MATO: Nije mi ispo, Mengo, nego son ga buto.
 ŠENGO: Ajde, ajde introj.
 MATE: Evo i nos.
 MENG: Koga vos?
 MATE: Jo i moj pas.
 ČARLI: Vau.

Čarliju padne kost u more.
 ŠIŠKO: Eto, osto si bez doručka.
 Čarli tužno cvili
 ŠENGO: Zaplovimo!!
 svi pjevaju "Sve bi seke ljubile mornare"
 ŠENGO: Dosta kantonja, homo lavurat.
 MENG: Ali, to je riborska pisma.
 ŠENGO: Ni me briga, uplašit ćete nam sve ribe.
 ŠIŠKO: Homo na lavur.
Svi spuste udice u more.
 MATO: Pa kako ne mogu ni jednu ribu ulovit.
 MATE: Jer si blentav.
 MATO: Neka vidin čo si ti čapo.
Mato krene, ali Čarli zalaje da ju potjera. Matotu padnu sunčane naočale u more.
 ŠENGO: Dosta priče, i ribama ste dosodili. [uzme dalekozor] Gle onin moli otok.
 MENG: A vij onu velu botu.
Zanjiše ih val i Šengotu ispadne dalekozor u more.
 ŠENGO: Ode moj nojdraži kanočol.
 MENG: Pa zoč ga nis jače doržo.
 ŠENGO: Muč i lavuroj.
 ŠIŠKO: Lavuroj.
 ŠENGO: Tako je Šiško.
 ČARLI: Vau. Filip,
 IVAN: Oni se karaju a mi lavuromo.
 FILIP: Viš ti šta je ovo.
 LOVRE: Muko moja.
 TIN: As ti sto.
Ivan, Filip, Lovre i Denis svaki bace nešto u more.

PRIPOVJEDAČ: Eto, i tako je to bivalo sve češće i češće, a onda su morske beštije odlučile uzeti stvar u svoje peraje.

LINA: A gdje je Poko, danas nije bio u školi.

FLOKI: Rekao mi je da danas neće doći u školu jer nije naučio morskologiju.

POKO: Bok škvadro, sad sam naučio pa se moguigrati sa vama.

MORŽ: Evo i mene. Ja sam onaj morž.

SVI: Bok Žorž.

ČEKIĆ: A gdje je Klaudija?

ROKO: Ta osmonoga beštija.

KLAUDIJA: To nisu noge nego krakovi, a beštije ste vi.

POKO: A tko si onda ti?

KLAUDIJA: Moja strina je Neptun.

FLOKI: Ma da, a moj stric je Pluton.

LINA: A moj je Mars.

POKO: A meni je baka Saturn.

ROKO: A meni je djed Merkur.

KLAUDIJA: Ma ne planet nego boginja mora.

ČEKIĆ: Ako ti je stvarno strina boginja mora, zašto onda dozvoljava da tu ima toliko smeća.

LINA: Da, fuj, odvratno. Sva sreća da mi ribe nemamo nos.

KLAUDIJA: Halo, pa ona je boginja, a ne čistačica.

MORŽ: Ajmo ju zamoliti za pomoć.

KLAUDIJA: Idemo samo Lina i ja da ne radimo gužvu.

Klaudija i Lina su došli kod boginje Neptun.

KLAUDIJA: Bok teta Neptun. Kako ste?

NEPTUN: Loše.

LINA: Zašto boginjo?

NEPTUN: Ne sviđa mi se ova situacija u moru.

KLAUDIJA: Na što točno mislite?

NEPTUN: Vile su mi sve ispričale.

LINA: Što su vam ispričale?

NEPTUN: Evo pogledajte.

Boginja je tada upalila svoju čarobnu kuglu u kojoj se vidjela sljedeća situacija.

CHIARA: Boginjo naša, dogodilo se nešto strašno.

KORINA I STEFANI: Vidjeli smo jedan zapanjujući prizor.

LORENA: Sve ribice, hobotnice i ostale beštije su se sakrile pred tim prizorom.

LEONA: Nešto strašnije nikad nismo vidjele.

NEPTUN: Pa dobro, hoće li mi netko reći što se događa???

NIKA: More je jako prljavo.

NINA: Po našem more plivaju neke čudne stvari.

KARLA: Neke od njih ih smrde.

ISABELLA: A na neke se možemo i porezati.

LORI: Dobro, neke su i lijepo, ali svejedno ne pripadaju u more.

BRUNA: To je eko katastrofa!!!

Vratimo se nazad kod boginje i naših junakinja.

KLAUDIJA: Pa to smo vam i mi htjele reći.

LINA: Da, stvarno je tako užasno.

NEPTUN: Izlazite van. Ne želim vas više vidjeti.

KLAUDIJA: Zašto teta???

LINA: Zašto boginjo Neptun???

NEPTUN: Zato što ste napravili smetlište od predivnog mora kojeg sam vam stvorila.

KLAUDIJA I LINA: Ali...

NEPTUN: Ništa ali. Brišite mali!!!

PRIPOVJEDAČ: Ali vile nisu ispričale baš sve boginji Neptun. Nešto su zadržale za sebe, ali o tome nešto kasnije. Idemo sada do našeg veselog društvanca. Koje više i nije tako veselo.

LINA: Nažalost, nemamo dobre vijesti.

KLAUDIJA: Moja strina nam je odbila pomoći.

POKO: Pa, tko bi onda trebao očistiti?

FLOKI: Prijatelji, a da mi to pokušamo očistiti?

ČEKIĆ: Pa da, možda bi bilo dobro.

ROKO: Rješimo sami ovu eko katastrofu.

KLAUDIJA: Odlično, moja strina Neptun će nas sigurno nagraditi.

MORŽ: A kamo ćemo sa tim smećem?

Svi razmišljaju.

LINA: Vidite, tu vise neke kvake.

FLOKI: Pa to su njihove kvake. Onda im zakvačimo njihovo smeće.

ROKO: To nisu kvake nego udice, video sam ih u svojoj riječi.

SVI: pjevaju Kada se peraje slože – sve se može sve se može...

PRIPOVJEDAČ: Za to vrijeme su vile imale povjerljiv razgovor kojega je čula boginja Neptun, srećom.

KARLA: A zašto nismo boginji rekli da su ljudi napravili to smeće?

LORENA: Zato što bi onda mi to trebale čistiti.

KORINA: A meni se to neda.

LORI: A i smrdi.

NINA: I bode.

LEONA: I sječe.

NIKA: Ljepše nam se tu odmarat.

BRUNA: I pijuckat koktele.

NEPTUN: Šta to moje uši čuju, lažete Neptunu. Otplivajte brzinom torpeda i ne vraćajte se dok ne očistite svaku kapljicu mora.

Vile nisu imale izbora, pa su otplivale koliko su ih peraje nosile i pomogle morskim beštijicama da očiste more. A što se događa iznad njih?

Ribari pjevaju "Sve bi seke ljubile mornare"

MATE: O, nešto je teško na udici, bit će dobar ulov.

MENGO: I na mojoj.

ŠIŠKO: I kod mene.

MATO: Kapetane Šengo, mislim da smo nešto dobro čapali.

ŠENGO: Diži udice.

Dižu udice

PETAR: Auuuuuu, ča je ovo?

FILIP: Pa to su naše stvori.

ŠENGO: Ni ti baš neki ulov Mato.

LOVRE: Znači, njima se to ipak ne sviđa.

DENIS: Ko ni nami.

ČARLI: Vau, vauuuuu.

ŠIŠKO: Evo tvoje kosti Čarli.

ŠENGO: Eto prijatelji moji, nadam se da smo shvatili da smeću nije mjesto u moru.

VODA, KIŠA, SUZE

Čuje se školsko zvono, svi ulaze.

MARIJETA: Koliko si dobila iz ispita.

AMELIE: Ja sam dobila četiri.

LANA: Ja sam dobila pet sa smješkom.

Ulazi učiteljica.

UČITELJICA: Tako je Lana. Smješak si dobila jer si napisala više nego što je trebalo.

MARIJETA: Blago ti se.

UČITELJICA: To je bilo iz matematike, sada je na redu priroda. Zna li netko što je H₂O?

AMELIE: Roda.

MARIJETA: Moda.

PAULA: Joda.

LAURA: Škoda.

LANA: Ma ne, voda!

UČITELJICA: Tako je Lana. Voda može biti u tri agregatna stanja.

MARIJETA: Što je to agregatno stanje?

UČITELJICA: Imamo tekuće, plinovito i kruto.
LANA: Kruto agregatno stanje vode je led.
UČITELJICA: Bravo Lana. Sada ću vam reći ono što je najvažnije kod vode.

SVI: Recite učiteljice.

UČITELJICA: Djeco, bez vode nema života.

PAVLA: A što će se dogoditi ako nestane voda?

LANA: Pa, nestat će i života.

UČITELJICA: Tako je Lana.

Školsko zvono!

MARIJETA: Idem se ja tuširati, pa na balet.

LAURA: Ja idem vježbat jogu. Kamo ćeš ti Lana?

LANA: Idem da svoje tete u salon oprati kosu.

LAURA: Super, blago tebi. Mogu ja s tobom?

LANA: Možeš.

LAURA: A joj, zaboravila sam na jogu. Bok!
Dolazi teta Karla.

LANA: Bok teta Karla.

TETA: Bok Lana.

LANA: Možeš mi, molim te, oprat kosu.

TETA: Naravno. Što je bilo u školi.

LANA: Danas smo učili na prirodi o vodi.

TETA: I što ste naučili?

LANA: Pa, da se bez vode nemože živjeti. Teta, šta ako ostanemo bez vode?

TETA: Ne brini, nikad nismo pa niti nećemo ostati bez vode. Što je ovo? Što je sa vodom?

LANA: Jesi platila račun?

TETA: Da, jesam. Zašto ne teče?

Dolazi mama Kana u zavojima.

TETA: Kana, što je bilo?
LANA: Mama, što ti se dogodilo?
MAMA: Skočila sam u bazen.
LANA: Mama, pa ti si profesionalna plivačica.

TETA: Svaki dan skačeš u bazen.

MAMA: Točno tako, ali ovaj put je bazen bio prazan.

TETA: Pa i meni je nestalo vode dok sam Lani prala kosu.

Pogledavaju se prestrašeno u tišini.

MAMA: Što ćemo sad.

TETA: Ne mogu vjerovat da smo ostali bez vode.

LANA: A učiteljica je rekla da bez vode nema života.

UČITELJICA: Što se dogodilo, zašto ste svi tako šokirani? Jel mogu ja dobit svoje pramenove?

TETA: Nažalost nemoguće, nekako nam je nestalo vode.

LANA: A vi ste rekli da bez vode nema života.

MAMA: Možemo li se nekako soasiti.

UČITELJICA: Ima jedan način gospođo Kana. Voda se nalazi u oblacima.

LANA: Što, da onda pomuzemo oblake.

UČITELJICA: Ne znam ja, ali znam tko zna.

MAMA: A tko bi to bio?

TETA: Tko je taj pametnjaković?

UČITELJICA: Na putu do oblaka je planina Rubidika. Na toj planini se nalazi pametni patuljak Krumpirko.

SVI: Krumpirko???

UČITELJICA: Krumpirko! On zna kako će oblaci napraviti vodu.

MAMA: Idemo onda tom Krumpirku.

UČITELJICA: Nemožemo svi, naljutit će se ako dođe previše ljudi. Smije ići samo jedan.

Svi se pogledavaju u strahu i govore "Tko će ići"

UČITELJICA: Mislim da bi bilo najbolje da ide Lana.

TETA: Pa da, moja nečakinja je najbolja učenica u školi, a tko zna što će ju taj patuljak pitati.

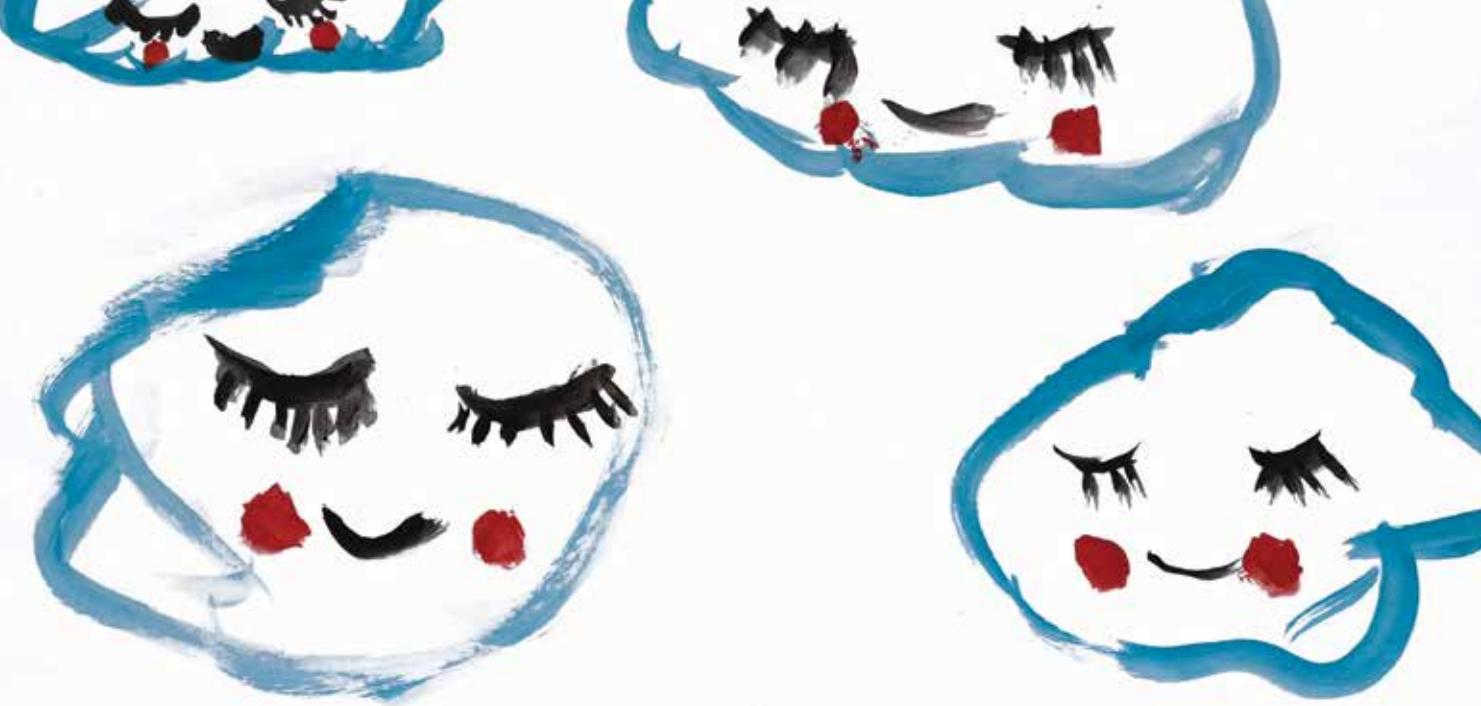
MAMA: Ali, ona je dijete. Tko zna kakav je taj patuljak.

UČITELJICA: Ona nas jedina može spasiti.

LANA: Mama, ne brini.

MAMA: Uf, dobro. Evo ti ovaj lančić da te čuva.

LANA: Učiteljice, a koja će mi pitanja postavljati Krumpirko, da se znam pripremiti.

UČITELJICA: Pa kako da ja znam Lana, ali znam da legenda kaže da ga moraš uspavati da bi mogla proći pored njega. To još nikada nikome nije uspjelo.

MAMA: Čuvaj se dušo.

UČITELJICA: Bok Lana, sretno.

SVI: Vrati nam vodu Lana.

Svi rade stravične zvukove.

LANA: Krumpirko!!

KRUMPIRKO: Tko me zove tako rano?

LANA: Dobar dan gospone Krumpirko. Ja se zovem Lana i moram prijeći planinu Rubidiku da dođem do oblaka.

KRUMPIRKO: A što će tebi oblaci, malena djevojčice?

LANA: Moj grad je zadesila velika suša i moram im donijeti vodu.

KRUMPIRKO: Mogu ti objasniti kako ćeš dobiti vodu iz oblaka, ali nećeš tako lako proći pored mene.

LANA: Što moram učiniti da prođem.

KRUMPIRKO: Ako želiš do oblaka moraš me nasmijati do suza. To će dati malo vode tvome gradu, a oblake moraš rastužiti da se rasplaču i imat ćete vode koliko hoćeš.

LANA: Znači nasmijavanje, a, znam jedan dobar vic. Prodavačica upita čovjeka: "Zašto otvarate taj jogurt u dućanu?" a čovjek odgovori "Zato što piše otvoriti ovdje."

KRUMPIRKO: Kmeeeeeee!!! Imaš nešto bolje?

LANA: Zašto plavuša puže po podu u dućanu?

KRUMPIRKO: Briše pod.

LANA: Kmeee. Traži niske cijene.

KRUMPIRKO: Kmeeee. Što ti to visi oko vrata?

LANA: Mama mi je dala taj lančić da me čuva.

KRUMPIRKO: Mogu ga malo vidjet?

LANA: Pa neznam baš, ajde dobro.

Lana skine lančić, zanjiše ga i hipnotizira Krumpirką.

LANA: Okreni se, skoči, smij se do suza.

Lana izvuče Krumpirkę sa scena i hoda ukrug, a oblaci joj se pojavljuju iza leđa jedan po jedan i prate ju. Lana kihne a oblaci se razlete svaki na svoju stranu.

LANA: Tko ste vi?

OBLACI: Ja sam Lili.

A ja sam Lola.

Dobro došli u svijet oblaka.

Ja sam Lulu.

A ja sam Lala.

Dobro došli u svijet oblaka.

LANA: Ja sam Lana.

OBLACI: Ko?

LANA: Ja sam Lana.

OBLACI: Dobro došla u svijet oblaka.

LANA: Znači vi ste oblaci. Pa jeli vas uopće moguće rasplakati?

OBLACI: Neeeeee.

LANA: Ovo je teška misija, jeeeeee. Zar niste plakali ni kad je Bambiju umrla mama?

OBLACI: Neeeeeee.

LANA: Ni kad je Simbi umro tata.

OBLACI: Neeeeeee.

LANA: Možda vas ovo rasplače – pjeva
U jednoj zimskoj noći,
tam gdje je visok brijege,

smrznuo se potoći
i pokrio ga snijeg.

A jedan mali zeko
taj potok traži svud,
gdje je, kud je nestao
to njemu tišti grud.

OBLACI: I onda je došlo proljeće,
otopio se snijeg
zeko je našao potoći
i sretan je trč' o niz brijege.

LANA: Nikad neću spasiti svoj grad.

Lana počne plakati, oblaci ju tješe i pokušavaju zaustaviti, no onda se i oni rasplaču i sa prstima i dlanovima svi rade zvukove padanja kiše.

Zadnja kapljica nade

Ja sam mala kapljica vode iz vodovoda.

Ja sam morska kapljica. Plava i slana.

Ja sam jezerska kapljica. Slatka sam.

Ja dolazim iz bistrog potoka

Ja sam mala kapljica iz rijeke. Lijepo se presijavam na suncu.

Ja sam kapljica pitke vode. Jako sam fina

Evo i mene. Ja sam kišna kapljica pala sa neba.

Ja sam domaća kapljica, zdrava i fina.

Ja sam suza. Kad djeca plaču, mene bacu.

Ja sam kapljica iz slapa. Volim padati.

Ja sam kapljica iz akvaparka. Samnom se špricaju djeca.

Ja sam kapljica svete vode iz crkve.

Ja sam mala kapljica iz močvare.

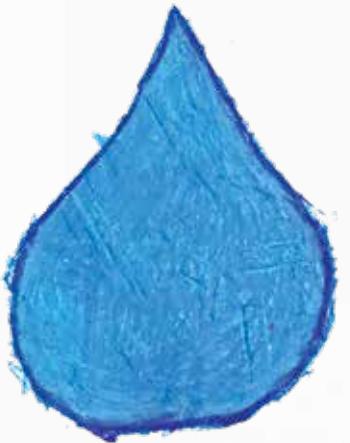
Ja dolazim iz bistrog potoka.

Ja sam snježna pahuljica.

Ja sam mineralna kapljica.

Ja sam kapljica rose.

Samnom se špricaju djeca.

*Da vidimo sada kako se sa tim kapljicama
ponašaju razni njihovi korisnici*

KATARINA: Šta sve ono moram napraviti ujutro?

TARA: Umit se.

Umivaju se

ARIANA: Oprat zube.

Peru zube

TARA: Opet smo zaboravile ugasiti vodu dok smo
prale zube.

KATARINA I ARIJANA: Ma nema veze, ima vode
koliko hočeš.

Da vidimo što radi Andrija

ANDRIJA: Au, kako sam žedan. Uzet ću najveću
čašu za vodu koju imam.

*Otvori vodu, svi šušte, nalije vodu, popije dva
gutljaja.*

ANDRIJA: Gulp, gulp. Pa i nisam baš toliko žedan.
*Prolje vodu Ma nema veze, ima vode
koliko hočeš.*

Djeca se vole i igraju sa vodom

NORA: Nakon ljetno.

JELENA: Marijeta!!

Jelena je pogodi vodenom bombom.

MARIJETA: Vidi kako lijepo cvijeće.

TONKA: Marijeta!!

Tonka je pogodi vodenom bombom.

MARIJETA: Konačno uživam

EMA: Marijeta!!

Ema je pogodi vodenom bombom.

MARIJETA: Kako je sunčano

ANA: Marijeta!!

Ana je pogodi vodenom bombom.

MARIJETA: Zašto me gađate

EMA: Zato jer nam je dosadno.

MARIJETA: čime me to uopće gađate?

TONKA: To ti se zove vodena bomba.

MARIJETA: Meni je to glupo.

ANA: Nama je zabavno.

MARIJETA: Trošite vodu bezveze.

JELENA: Ma nema veze, ima vode koliko hočeš.

Postoje i ljubitelji bilja.

BRANIMIR: Biljkice moje, evo vam malo vode da ne budete žedne.

zvoni telefon

BRANIMIR: Halo, tko je to?

DORIAN: Ja sam, Dorian. Šta ima?

BRANIMIR: Evo zalijevam bilje.

DORIAN: Što to šušti.

BRANIMIR: Nisam zatvorio vodu.

DORIAN: Ma nema veze, ima vode koliko hočeš.

I ljubitelji životinja.

DORA: Ma gdje je moja mala slatka ribica? Uf, kako ti je prljava voda u akvariju. Idemo ju promijeniti.

ERIK: Dora, izgorit će ti ručak.

Dora istrči, Erik i Laura se smiju i pokazuju na vodu koja curi. Dora se vraća crna.

LAURA: Požar si spriječila, ali poplavu ne.

DORA: Ma nema veze, ima vode koliko hočeš.

Ali igre nikad dosta.

Marijeta, Sebastijan i Lucija se dozivaju i špricaju vodenim pištoljima

LUCIJA: Uf, ispraznio se.

SEBASTIJAN: I meni.

MARIJETA: Pa, napunimo ih opet.

LUCIJA: Tako ćemo potrošiti puno vode.

SEBASTIJAN: Ma nema veze.

MARIJETA: Ima vode koliko hočeš.

Dokapala je, tako, i posljednja kapljica vode

MARINA: Svi su moji prijatelji nestali zbog ovih ljudi koji misle da ima vode koliko hočeš. Idem se ja spasit dok još mogu.

Nastala je panika.

CELINA: Jao ljudi, u pomoć!

ANDRIJA: Nema više vode!

MARIJETA: Umrijet ćemo od žeđi.

BRANIMIR: I od prljavštine.

TONI: Gdje će plivati moja ribica?

ROZA + ROS: Kako ćemo se sada špricat?

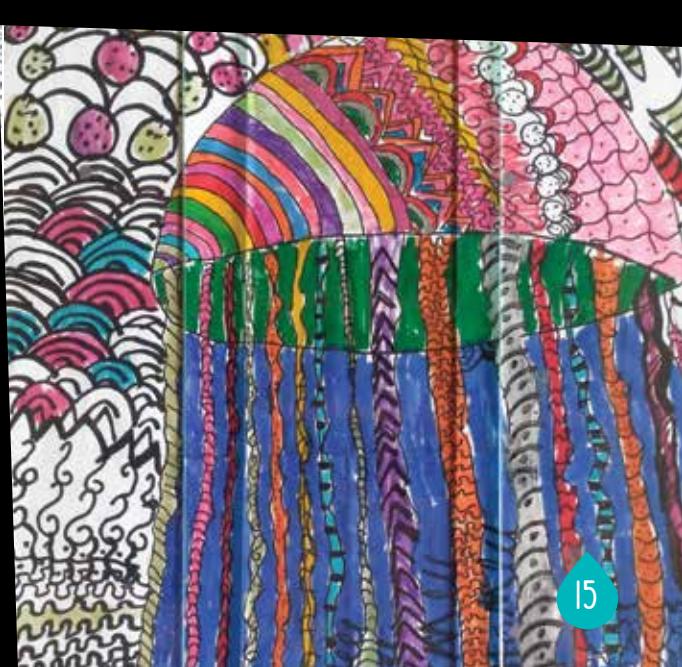
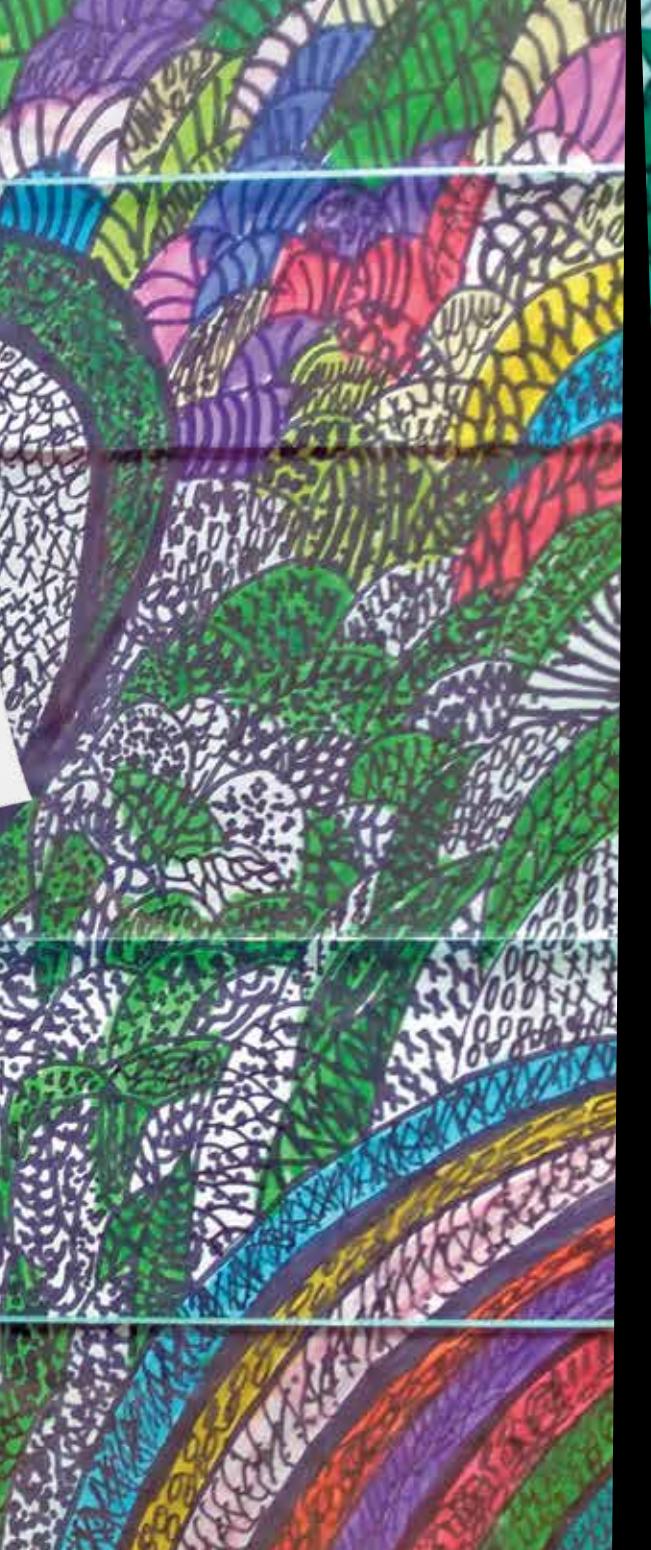
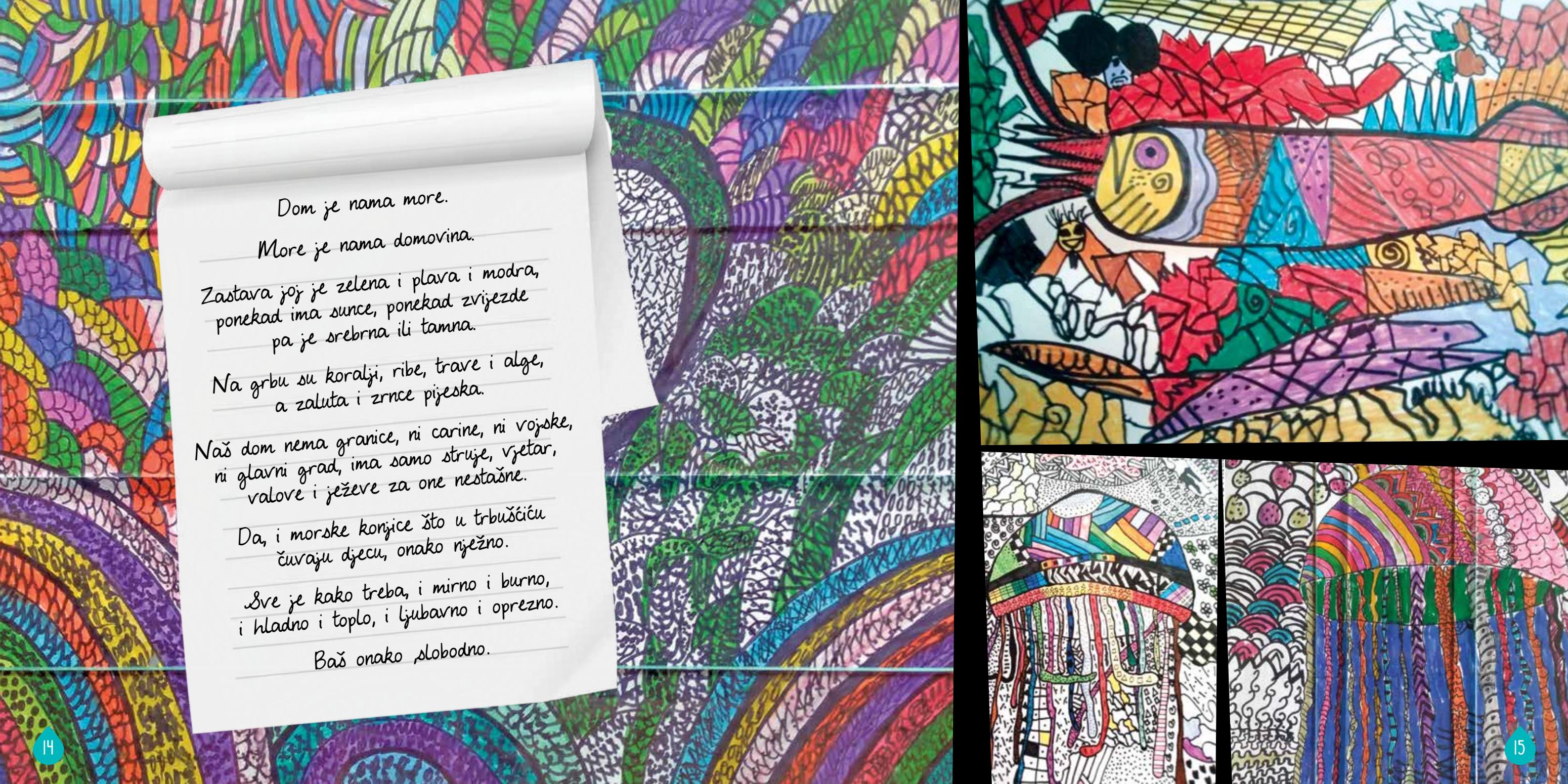
NORA: Ostat ćemo žedne zauvijek.

JELENA: Nema više gađanja bombama.

IVA: Ljudi gledajte, evo jedne kapljice.

**SVI: ĆUVAT ĆEMO JU KAO MALO VODE NA
DLANU!!!**

Dom je nama more.

More je nama domovina.

Zastava joj je zelena i plava i modra,
ponekad ima sunce, ponekad zvijezde
pa je srebrna ili tamna.

Na grbu su koralji, ribe, trave i alge,
a zluta i zrnca pijeska.

Naš dom nema granice, ni carine, ni vojske,
ni glavni grad, ima samo struje, vjetar,
valove i ježeve za one nestošne.

Da, i morske konjice što u trbušiću
čuvaju djecu, onako rježno.

Sve je kako treba, i mirno i burno,
i hladno i toplo, i ljubavno i oprezno.

Baš onako, slobodno.

PRIPOVJEDAČ: Dobrodošli u našu baru. Ovdje živi puno žaba i kukaca. U bari i oko bare raste trava, lopoči i šaš. U toj su bari živjeli mali žabac i njegova mama žaba.

ŽABAC: Mama, dobio sam pet iz žabljologije.

MAMA: Bravo sine. Sad postavi tanjure na naš lopoč, gotova je fina juha od komaraca.

ŽABAC: Mljac. Evo mama, odmah ću to napraviti.

PRIPOVJEDAČ: Mami žabi je bilo čudno žapčevanje jer inače nije bio tako poslušan. Ali istovremeno je bila sretna zbog toga.

ŽABAC: Mama, možemo li malo razgovarati?

MAMA: Prvo pojedi juhu pa ćemo razgovarati.

ŽABAC: Ja bi sad, ja bi sad, ja bi sad...

MAMA: Dobro, dobro, što je tako važno?

ŽABAC: Imam jako važno pitanje za tebe. Mislim da nećeš baš biti sretna kad ga čuješ.

MAMA: Ubija me znatiželja.

ŽABAC: Mogu li ići u svijet vidjeti druge vode?

Mama se ukipi

PRIPOVJEDAČ: Mama nije mogla ništa reći od šoka. Riječi su joj se smrvile u ustima. A ovako je to izgledalo kad je mama konačno došla sebi.

MAMA: *baci tanjur Neeeeeeeeeeee!!!!!!*

ŽABAC: Zašto ne mamice?

MAMA: Zašto da?

ŽABAC: Zato što sam druge vode video samo u knjigama, a želim ih vidjeti uživo.

MAMA: za sebe Zašto sam ga uopće upisala u školu? Sine moj, to je preopasno za tako malog žapca.

ŽABAC: Ja mali?! Vidi koliki sam

PRIPOVJEDAČ: I tako je odskakutao bez pozdrava, a majka ga je neutješno dozivala.

MAMA: Sine vrati se, sine čuvaj se, sine pazi na velike zvijeri.

PRIPOVJEDAČ: Umjesto velike zvijeri žabac je

susreo vretence, koje neki još zovu i vilin konjic.

ŽABAC: Hej, stani ti čudna ptica.

VRETENCE: Nisam ti ja nikakva ptica, ja sam vretence.

ŽABAC: Nisam te dobro čuo. Tko si ti? Kretence?

VRETENCE: Vretence!!! Vilin konjic. A tko si ti?

ŽABAC: Žabac.

VRETENCE: Babac?

ŽABAC: Žabac!!! A gdje ti živiš?

VRETENCE: Ja živim pokraj potoka.

ŽABAC: Što je to potok?

VRETENCE: Potok je voda tekućica slična rijeci.

ŽABAC: A što je to rijeka?

PRIPOVJEDAČ: Vretencu se nije dalo trošiti riječi.

VRETENCE: Dođi, pokazat ću ti svoj potok.

Potok žubori

ŽABAC: Nisam znao da je potok tako dug, ima li mu kraja?

VRETENCE: U daljinu neznam, ali u dubinu sigurno ima.

ŽABAC: Idem provjeriti.

PRIPOVJEDAČ: Žabac je uzeo zalet i skočio u potok.

ŽABAC: Auuuuu!

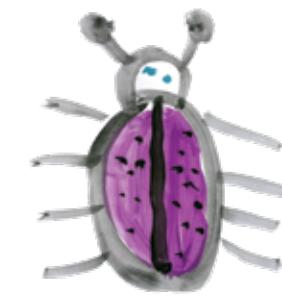
PRIPOVJEDAČ: Ali udrio je glavom u dno potoka.

ŽABAC: Au, ovaj potok je preplitak za tako dobrog skakača kao što sam ja. Od skoka mi je narasla čvoruga.

VRETENCE: Jesi dobro?

ŽABAC: Da, dobro sam, ali ova voda nije dobra za mene. Ima li negdje neka druga?

VRETENCE: Naravno da ima. Idi ravno dok ne vidiš flaminga.

PRIPOVJEDAČ: Žabica je skakutala i skakutala prema flamingu. Kad je ugledala flaminga ušla je u veliku sjenu, a ta velika sjena je bila od topole.

TOPOLA: Bok ti mali žapče.

ŽABAC: Ja nisam mali, samo si ti ogromna. Jesi ti neki veliki kreker?

TOPOLA: Nisam ti ja kreker. Ja sam topola.

ŽABAC: Ovo je do pola? Kolika si onda cijela.

TOPOLA: Ne do pola. T topola.

PRIPOVJEDAČ: Za one koji neznaju, topola je jedno jako visoko stablo. Visoko je kad je i do pola.

ŽABAC: Znaš li gdje je neka voda poput bare?

TOPOLA: Evo, vidiš tamo onog flaminga? On stoji u jezeru.

ŽABAC: Jurim tamo. Stižem flamingo.

I žabac skoči u jezero, no odmah iskoči van.

ŽABAC: Brrrrrr.

PRIPOVJEDAČ: Ni jezerska voda nije odgovarala žapcu.

ŽABAC: Ni jezerska voda nije za mene zato što je prehladna.

TOPOLA: Hladna je zato što je duboka.

ŽABAC: Onda mi je i preduboka. Znaš li za neku drugu vodu?

TOPOLA: Ja neznam, ali zna moja prijateljica vrba.

ŽABAC: A kako izgleda ta vrba?

TOPOLA: Ima duge i tanke grane. Izgleda kao slap i raste pored vode.

PRIPOVJEDAČ: Sa ovakvim opisom žabac je brzo našao vrbu.

ŽABAC: Izgledaš kao da si žalosna.

VRBA: Pa neki me i zovu žalosna vrba.

ŽABAC: Jesi li stvarno žalosna?

VRBA: Kako kad. Žalosna sam kad nemam društvo. Dakle, sad nisam.

PRIPOVJEDAČ: Ali žabac nije mogao dugo ostati.

ŽABAC: Ja sam samo u prolazu. Tražim razne vode. Tu me poslala tvoja prijateljica topola.

VRBA: Hvala topoli što mi je poslala društvo, barem na kratko.

ŽABAC: A kakva je to voda pored tebe.

VRBA: To je rijeka. Slobodno se posluži žabice.

Žabac skoči u rijeku, ali...

ŽABAC: Premutno mi je. Fuj, bljak!

VRBA: Nije ni meni to baš drago, ali ja nemam izbora.

ŽABAC: E pa ja imam. Idem dalje. Kamo trebam ići?

VRBA: Pitaj flaminga. On sve zna.

PRIPOVJEDAČ: Vrba mu je pokazala pokret kojim će dozvati flaminga.

Žabac ponovi pokret i pojavi se flamingo.

FLAMINGO: Zvali ste me gospodine žapče?!

ŽABAC: Zvao sam te da mi daš savjet kako da dođem do neke vode.

FLAMINGO: Kakve vode?

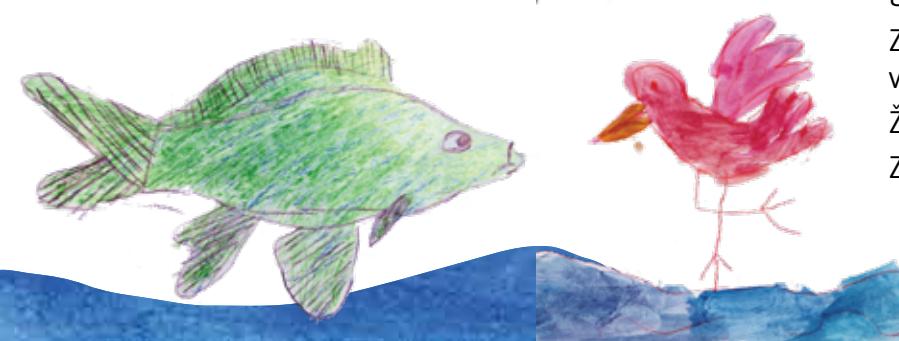
ŽABAC: Do sada sam video baru, potok, jezero i rijeku.

FLAMINGO: Znam jednu vodu za tebe. Samo skakući prema suncu i uletit ćeš u vodu u kojoj još nisi bio.

PRIPOVJEDAČ: Žabica je doskakutala do jednog kamenja koji se odlomio i žabac je upao u vodu, no u toj vodi se ništa nije vidjelo jer je bio veliki mrak. Kad su mu se oči privikle na mrak video je ribu.

ŽABAC: Tko si ti ribo ove vode?

ŠARAN: Ja sam riba zvana šaran.

ŽABAC: A kakva je ovo voda? Zašto je tako mračno?

ŠARAN: Ovo je ponornica.

ŽABAC: A što je to po-nor-ni-ca?

PRIPOVJEDAČ: Ponornica je rijeka koja teče pola pod zemljom, a pola na površini.

ŠARAN: Evo, sad ćemo izroniti.

PRIPOVJEDAČ: I ugledaše svjetlo.

ŽABAC: Nisam ti ja baš neki mračan tip šarane. Idem dalje.

PRIPOVJEDAČ: Odjednom se iznad žapca pojavila velika sjena koja je izgledala kao avion. Ali to nije bio avion, ta sjena je pripadala rodi. Žabac se popiško u gaće od straha.

RODA: Nemoj se bojati Žapče. Ja sam vegetarijanka.

ŽABAC: Auf, onda dobro.

RODA: A inače radim kao taksista i mogu te odvesti gdje god želiš.

ŽABAC: Možeš li me odvesti do neke obližnje vode?

RODA: Pa sve vode znaju rode. Vamos.

PRIPOVJEDAČ: Poletješe i roda žapca izbac u more.

ŽABAC: Jao, fuj, kakva je ovo slana voda. Odvratniju vodu nisam okusio.

ZVIJEZDA: Pa ovo je morsko more. To je najbolja voda na svijetu.

ŽABAC: Što je tu tako dobro?

ZVIJEZDA: Pitanje je što tu nije dobro. Zdravo je

i ljekovito. Tu žive ribe, rakovi, hobotnice, dupini, ježinci, meduze...

ŽABAC: Tebi je, možda, to more dobro, ali meni nije.

ZVIJEZDA: Ovo je moj dom, kako mi nebi bilo dobro.

ŽABAC: Hvala ti zvijezdo, sad sam sve shvatio.

ZVIJEZDA: A šta si ti shvatio, zelembaču.

PRIPOVJEDAČ: Žabac je shvatio da mu može biti dobro samo u vodi koja je njegov dom.

PRIPOVJEDAČ: Roda je žapca odvela do njegove bare, a on je usput pozvao svoje nove frendiće da ga posjete.

ŽABAC: Mama!!!! Vratio sam se doma.

MAMA ŽABA: Sine moj, kako si? Jesi li našao te vode koje si tražio?

ŽABAC: Vido sam puno voda, ali nijedna nije kao moja.

MAMA ŽABA: Sine, napravimo veliku feštu za tvoj povratak.

ŽABAC: Napravit ćemo feštu kad mi dođu u posjet moji novi frendići.

PRIPOVJEDAČ: Nije dugo čekao.

SVI: Evo nas.

ŽABAC: Jeeeeee fešta.

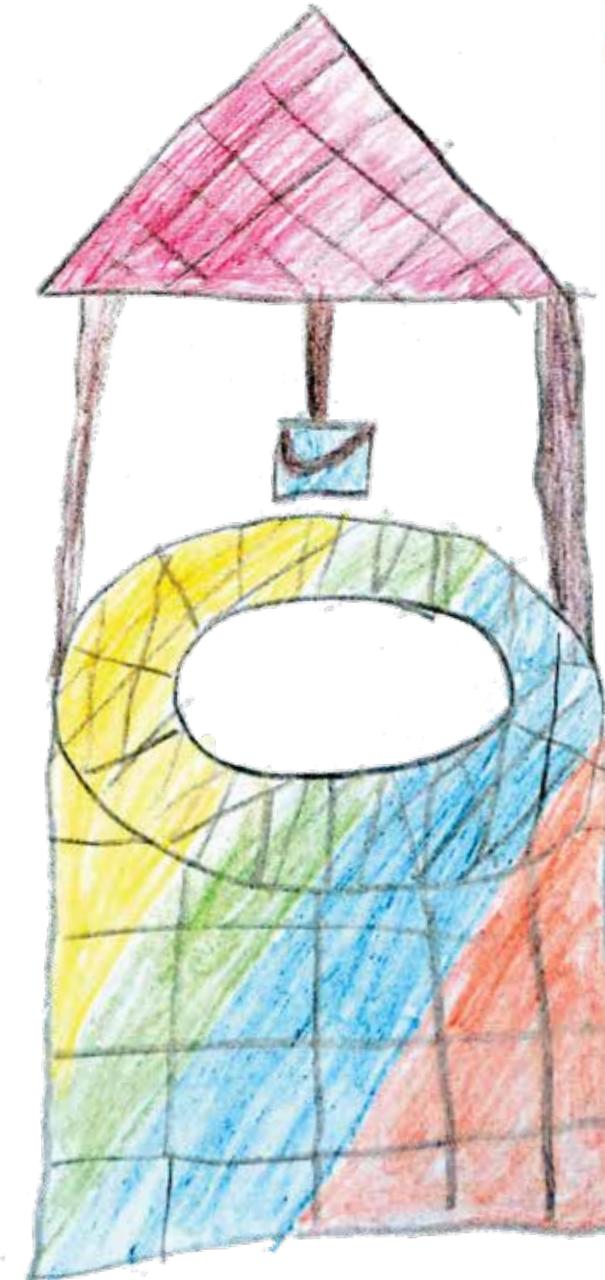

Bok, ja sam Gita.
(oprostite na ovom)
Imam svega dva
mjeseca, ali javljam
se iz budućnosti jer
olovka piše sama od sebe,
a ja samo zamišljam. Ja se
bojim kiše, ali kad kiša zalijeva
cvjetice onda se ne bojim.
Ali, što je zaplavno kiša?

MOJ MORSKI SAN

Isla sam sa prijateljicom na plažu.
Igrala sam se sa prijateljicom.
Tada sam poželjela vidjeti dupina.
Odjednom, vidim da nešto skače.
Zaplivala sam prema njemu i za
tili čas našla sam se na ledima
dupina. Odjednom je zaronio i
pokazao mi čarobni morski svijet.
Govorio mi je i sve sam ga
razumjela. Shvatila sam koliko
su dupini mudri. Dupin je čuo da
me mama doziva. Morali smo se
pozdraviti i vratiti svatko u svoj
svijet. Od tog trenutka znam -
dupini su jako mudra stvorenja i
imaju nam puno toga za reći.

NEODLAZNA VODA

Jednom davnog, prije svih ovih slavina, živio
je siromašni Miroljub. Na njegovu žalost
bunar je bio pet kilometara u šumi. Morao je
jahati magarca. Kad mu je umrla žena, umro
mu je i magarac. Morao je ići pješice. Svi
su mu govorili da proda vrt i kupi zgradu
bližu bunaru, ali nije pristao. Isao je pješice.
Na pola puta shvatio je da treba čekati kišu.
Iskopao je bunar i napunio ga. Kiša je padala
cijeli dan i bilo je vode za bunar i za biljke.

Jednom, ne tako davno, u velikom i dubokom moru živio je kit pod imenom Tobi.

Tobi se obožavao igrati sa delfinima, volio je istraživati i naganjati male planktone.

Morsko dno bilo je njegov dom. Samo ponekad bi izvirio van, da udahne zrak, osjeti miris sunca, napravi flip u zraku i pozdravi svijet.

Jednoga dana igrao se lovice s ribicama. Ribice su bile šarene i brze. Onako velik i težak malo je zaostajao za njima, kad odjednom sa lijeve strane zabljesne neko svjetlo. Primjeti kako poput kiše u more padaju neki sjajni tanjurići, a oko njih pliva gomila meduza u plavoj i bijeloj boji.

Tobi se približi i shvati da to nisu nikakvi sjajni tanjurići već prazne limenke, a meduze su vrećice koje su putem dna zapinjale za ribe, kornjače i ostale morske životinje. Proviri on malo nosićem iz mora i vidi jednu jedrilicu, na kojoj sjede ljudi, slušaju glasnu muziku i bacaju otpatke u more. To ga jako rastuži i malo razljuti.

Tobi je pomislio: "odakle pravo tim običnim ljudima da uništavaju moj dom?! Dovoljno je što im dopuštamo da s tim brodovima, koji onečišćavaju naše more, neometano prolaze i zabavljaju se, ali zagađivanje, bacanje plastike i metala je previše!!! Moram ovo prenijet svim svojim prijateljima i moramo ih naučiti lekciji!!!!"

Odmah se uputio svojim prijateljima delfinima. Kad je doplivao do njih uvidio je da je jedan od njih već nastradao. Bio je to Janko, najmanji i najveseliji među njima. Progutao je plastičnu vrećicu i bilo mu je jako loše. Ostali delfini, poput vijavice su velikom brzinom, nervozno, plivali oko njega.

To je dodatno uzrujalo Tobija i naredio je jednom delfinu da pođe s njim.

Plan je bio da prestraže ljudе na brodu i protjeraju ih na kopno gdje i pripadaju.

Delfin je prišao bliže brodu i počeo se zavodljivo preokretati oko, ispod i ispred broda, ne bi li zadobio njihovu pažnju. Oni su naravno svi zgrabili mobitele, kako bi snimili uspomenu na delfina, skočili na jednu stanu broda. Za to vrijeme Tobi je počeo svojim trupom raditi valove koji su udarali u brod sve dok ga nisu preokrenuli. Nastala je panika. Ljudi su vrštili i zapomagali.

Delfin je vrlo brzo plivao oko njih i ispušao vrlo visoke zvukove [kao da vršti] što ih je dodatno prestravilo.

U tom trenutku kaosa, začuje se truba velikog putničkog broda, kruzera.

Tobi i delfin su pobegli, a ljudi iz mora spasili su čamcima.

Plivajući hitro nazad, delfin i Tobi su bili uzbuđeni jer su uspjeli uplašiti ljudе, ali istovremeno tužni jer nisu znali kako pomoći svojem prijatelju Janku koji je progutao vrećicu.

Kad su stigli Janko je i dalje ležao na dnu mora, bezvoljan, umoran i tužan.

Odjednom, iza koralja proviri ronioc. Krenuo je direktno prema Janku. Tobi i delfin su se jako uplašili ali su pružili priliku čovjeku da pokuša spasiti njihovog prijatelja.

Ronioc je odmah shvatio da je Janko loše. Odplivao je s njim do površine. Cijelim putem su ih pratili Tobi i delfin.

Janko je odmah operiran. Izvadili su plastičnu vrećicu iz njega i komadiće metalu. Kada se

oporavio vratili su ga u more, na isto mjesto gdje su ga pronašli.

Kad se Janko vratio doma, uzbuđeno je ispričao svojim prijateljima kako mu je bilo vani s ljudima.

Rekao je: "Znaš, nisu svi ljudi loši i neodgovorni. Onaj ronioc koji me spasio je ekolog. Nije bio tamo slučajno. Da nije bilo njega, mene danas ne bi bilo. Malo sam ih prisluškivao dok su me vozili u bolnicu na operaciju. Ekolog je bio jako uzrujan. Rekao je da mu je ovo već peti slučaj i da treba organizirati neku akciju čišćenja mora od otpadaka. Treba poučiti ljudе o osnovnim pravilima ponašanja na moru. To mi se jako dopalo."

Možda jednom kad obični ljudi budu odgovorni prema nama, možda možemo postati prijatelji.

USANIJEĆENA Ribica

Bila jednom jedna ribica koja je jednog dana primjetila da nema nikoga. Ribica je bila tužna. Onda je skužila da su joj se prijatelji upleti u mrežu. Ona ih je spasila i obećala im da će od danas biti s njima.

Kada sam ronila susrela
sam se sa čudnim bićem.
Imala je dugu crvene
valovitu kosu. Na nogama
je imala veliku peraju od
srebrnih ljsusaka. Bila je
prekrasna. Plivala je brzo
i spretno poput ribe. Zatim
je odjurila u duboko.

ROsvađane Vode

Jednog dana su se rijeka i potok svađali.

RIJEKA: Ja sam veća i ljepša.

POTOK: E pa nisi, ja sam ljepši.

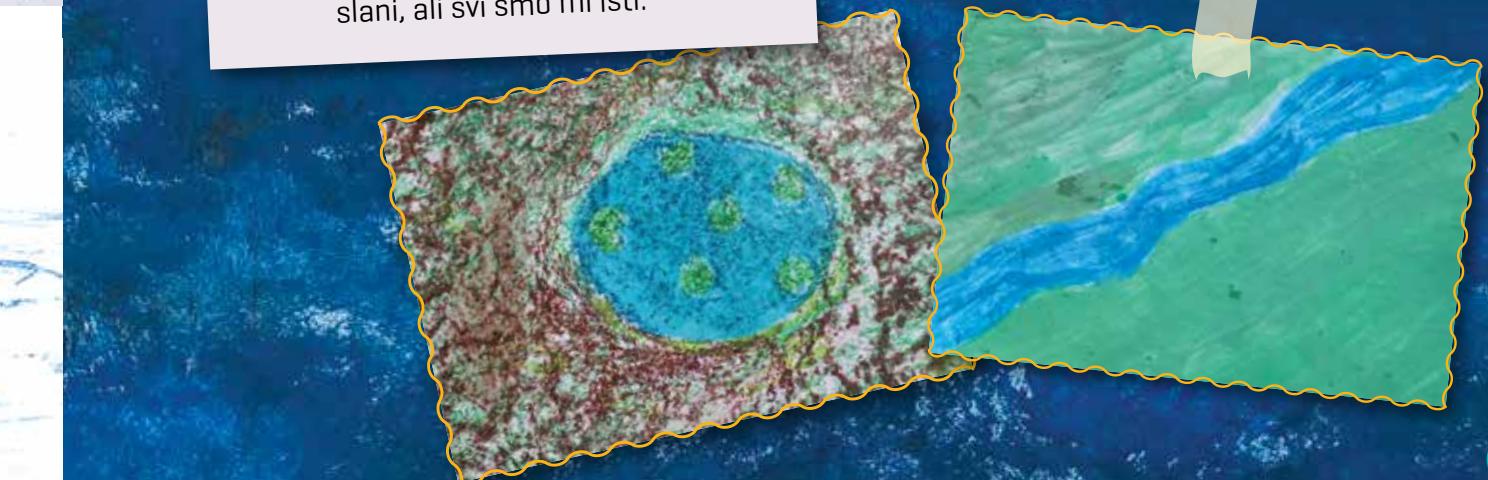
U njihovu svađu su se umješali jezero,
bara i močvara.

JEZERO: Močvaro, baš si ružna.

BARA: Jezero, ne vrijedaj mi sestru.

Dođe more i progovori.

MORE: Prestanite se svađati. Ja
sam ovdje najveći, najljepši i
najmudriji. Neki su slatki, neki su
slani, ali svi smo mi isti.

IZGUBLJENA KAPULJICA

Bila jednom jedna kapuljica na nebu i kad je došla vrijeme pada pola je na kistici. Cijeli dan se desavala.

Pola je padati i preplatala se. Račela je paričoriti. Kad je pola razvesili la je.

Pola je u more i pretvorila se u mre. Razvesili su i zaboravila je tako se sve dogodilo.

KRAJ

Dragi prijatelji,

sa velikim zadovoljstvom i ponosom Vam mogu reći kako naši "Mali gradovi" već sačinjavaju jednu malu republiku koju čine "Mali grad Faros", "Mali grad Jolha", "Mali grad Verboscam", "Mali grad Lisina", "Mali grad Vallum", "Mali grad Agram" i "Mali grad Ivanić Grad". Svi su oni sudjelovali u nastanku ove slikovnice, a pridružila su nam se i djeca iz udruge "Miki Trasi" iz Vele Luke sa otoka Korčule, gdje se također nadamo postaviti temelje novih malih gradova. Uživajte u našim uradcima koji su izloženi na www.maligrad.hr

Prijatelji festivala:

vrboska
TURISTICKA ZAJEDNICA

SPLITSKO
DALMATINSKA
ŽUPANIJA

KRAŠ d.d., Helios d.d., Antonija Sarjanović, Davor Rogić, Ivica Martić, brod Andrija – Vrboska, Tamara Ugrina, TAXI Robert, LDK Promet, Toni – Duje – Kovačević, Lea Ekštajn, Nina Lovrić, Mirjana Žuvela, "Tvornica smijeha", MO Gornji Grad – Zagreb, Bruna Kalajžić, Sara Švedić, Marko Terzić, Konoba & bar "Makarun"

AUTORI: polaznici Festivala dječjeg stvaralaštva "Mali grad Faros", "Mali grad Jolha", "Mali grad Verboscam", "Mali grad Lisina", "Mali grad Vallum", "Mali grad Agram" i "Mali grad Ivanić Grad" i članovi udruge "Miki Trasi"

UREDNIK: KIKI

IZDAVAČ: Udruga "Mali grad Faros"

LIKOVNO – GRAFIČKO OBLIKOVANJE: Antonija Sarjanović

TISAK: LDK Promet

ISBN 978-953-56321-9-1

Mali Grad

Mali Grad

ISBN 978-953-56321-9-1

9 789535 632191